

Tato diplomová práce se zabývá davem v díle Émila Zoly, hlouběji se však zaměřuje na zobrazení davu v *Germinalu*. Cílem je analyzovat zobrazení davu v tomto románě, pokusit se o jeho klasifikaci a objevit podobnosti i odlišnosti mezi tímto zobrazením a „vědeckými“ poznatky „psychologů davu“ konce 19. století, jakými byli Scipio Sighele, Gabriel Tarde a Gustave Le Bon.

Zvolili jsme tedy metodu, která vychází ze samotného literárního textu, ale která se zároveň opírá o sociologický přístup s využitím pojmů literárního pole Pierra Bourdieua a chronotopu Michaila Bachtina. V závěru naší literární analýzy se snažíme nahlížet *Germinál* zvenčí a všimnout si i sociálních vlivů, které na dílo působily. Nejde o pochopení spisovatele z jeho názorů, ale spíše o pokus situovat ho mezi ostatní spisovatele a vysvětlit jeho literární volby z této pozice.

Na rozdíl od zobrazení davu v dílech Sigheleho, Tardea a Le Bona, kteří považovali dav za něco negativního a nebezpečného pro společnost, v sobě Zolovo pojetí nese více nuancí. I u něj sice najdeme negativní zobrazení davu, zejména v násilných scénách davu na pochodu. I u něj najdeme projevy větší citovosti a nestálosti davu ve spojení se ženami. I u něj najdeme připodobnění chování davu k barbarům, důraz na změnu chování člověka, stane-li se součástí davu, a podobné pojetí vůdce davu. Vedle všech těchto společných aspektů davu však v *Germinalu* můžeme najít i jeho lidštější tvář. Dav se totiž v tomto románě neobjevuje jen v násilných scénách, ale i ve scénách z každodenního života horníků. V tu chvíli dav představuje spojení mezi lidmi, jejich vzájemnou solidaritu. Dav také, za pomoci četných zvířecích metafor, propojuje člověka s přírodou.

Pro vysvětlení těchto podobností a odlišností jsme navrhli několik hypotéz, ale podrobněji jsme se zaměřili na vysvětlení vycházející z teorie pole Pierra Bourdieua. Zola se nacházel mezi dvěma proudy literatury: na jednu stranu chtěl být uznáván Akademií a svými kolegy, na druhou stranu usiloval o uznání široké čtenářské veřejnosti. Tato pozice ho vedla k určitým literárním kompromisům, které by vyhovovaly oběma jeho cílům. Pozice Émila Zoly v literárním světě byla analogická k pozici Gustava Le Bona ve světě vědy.